

BENNIE DE MINDBOY

DAVID VLIETSTRA

BENNIE

DE MINDBOY

Andere boeken van David Vlietstra bij Clavis

Hocus pocus pinguïn

Willy Boem

Meester Bakkebaard

David Vlietstra

Bennie de Mindboy

© 2017 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: superkrachten, familie, vrienden

NUR 283

ISBN 978 90 448 3039 2

D/2017/4124/107

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

davidvlietstra.jimdo.com

DIT WAS NOG MAAR EEN BEGINNETJE

In de pauze stelde ik Thomas altijd belachelijke vragen.

‘Als je een weerkundig verschijnsel zou mogen zijn, welk zou je dan kiezen?’

‘Een bliksem,’ antwoordde hij meteen. ‘Nee, een tornado! Dan kon ik auto’s optillen en ergens anders weer neersmijten!’

Thomas keek van geen enkele vraag meer op. Hij zei nooit: *Dit slaat nergens op, of: Dat kan helemaal niet.* Hij beantwoordde alles gewoon, alsof ik naar zijn schoenmaat vroeg. Daarna wilde hij meestal weten hoe ik erover dacht. Of hij verzon zelf een vraag. Zo brachten wij onze pauzes door en daardoor wisten wij alles van elkaar.

‘Ik heb er ook eentje voor jou,’ zei hij. ‘Als je mocht kiezen, wat voor superkracht zou je dan willen hebben?’

‘Ik denk dat ik gewoon Superman zou willen zijn,’ zei ik. ‘En jij dan?’

Thomas zei dat hij graag Mystique van de X-Men zou willen zijn. Zij kan de gedaante van andere mensen aannemen, legde hij uit.

‘Zeker weten?’ vroeg ik. ‘Zou je niet ook Superman willen zijn?’

‘Nee, het lijkt me helemaal niet zo leuk om Superman te zijn.’

‘Niet?’ vroeg ik verbaasd.

‘In elke aflevering is er wel iets aan de hand en heeft hij weer gedoe. Meestal door kryptoniet, waardoor hij verzwakt.’

Ik knikte. Dat was inderdaad zo.

‘En er is vaak iemand die bijna ontdekt dat Clark Kent en Superman dezelfde persoon zijn. Dat moet hij dan weer zien te voorkomen. Als hij echt oppermachtig was, zou hij niet zo vaak in de problemen komen.’

‘Eigenlijk is hij helemaal niet zo super,’ concludeerde ik.

‘Nee,’ zei Thomas. ‘Hij zou eigenlijk Middelmattigman moeten heten.’

‘Haha, met een grote m op zijn borst!’

We lachten en stonden een tijdje naar een paar voetballende kinderen uit groep 3 te kijken.

‘Het nadeel van Mystique is dat er geen broodtrommeltjes of T-shirts van bestaan,’ zei Thomas. ‘En van Superman wel. Het is niet makkelijk om fan te zijn van Mystique.’

‘Ik weet niet of dat nou zo’n groot nadeel is,’ zei ik. ‘Waarom zou je per se een broodtrommeltje van je favoriete superheld willen hebben?’

‘Mensen houden van fantaseren over superkrachten en over wat ze zouden doen als ze zelf Superman of Mystique zouden zijn. Broodtrommeltjes helpen daarbij.’

‘Zou je denken? Ik fantaseer er niet over, hoor,’ zei ik. ‘Het is altijd zo onwaarschijnlijk. Zo vergezocht. Ik bedoel, vliegen? Kom op, zeg. En treinen of auto’s optillen? Nooit mogelijk. Laat staan tegen muren omhoog kruipen. Of door de lucht slingeren aan spinrag.’

‘Nou en?’ zei Thomas. ‘Wat maakt het nou uit of het wel of niet echt zou kunnen? Je kunt er toch over fantaseren?’

‘Ik hou fantasie en realiteit liever gescheiden.’

‘Iedereen wil bijzonder zijn,’ zei Thomas stellig. ‘Iedereen zou wel iets bijzonders willen kunnen.’

‘Ja, natuurlijk,’ zei ik. ‘Ik wil ook best bijzonder zijn, maar dan met iets wat echt kan, zoals heel goed kunnen voetballen. Dat je gevraagd wordt voor het nationale elftal. Of dat je zo goed kunt rekenen dat je bij NASA mag komen werken.’

Thomas knikte. Hij snapte wat ik bedoelde. Hij kent mij goed en hij weet dat ik met beide benen op de grond sta. ‘Heb je wel eens van telekinese gehoord?’ vroeg hij.

‘Nee,’ zei ik. ‘Wie is dat?’

Thomas lachte. ‘Dat is een kracht,’ zei hij. ‘De kracht om met je gedachten dingen te laten bewegen. Dat je hier bijvoorbeeld aan de rand van het voetbalveldje staat en dat je die voetbal ineens laat zweven. Iedereen op het schoolplein zou totaal uit zijn dak gaan, man! En niemand zou in de gaten hebben dat jij het deed. Het zou lijken alsof je er gewoon naar stond te kijken. En dan zou je de bal naar het doel kunnen laten zweven en scoren. Deze jochies zouden helemaal gek worden.’

Ik stelde het me voor. Ik moest toegeven dat dat een geweldige superkracht zou zijn. Iemand zou eigenlijk een Telekineseman moeten verzinnen. Misschien bestond die zelfs al, maar had hij het gewoon nog niet tot een broodtrommeltje geschopt.

Die avond ontdekte ik op internet dat er serieus onderzoek werd gedaan naar telekinese. Dat er wetenschappers waren die probeerden aan te tonen dat het bestaat. Op een website zag ik een

man aan een tafel zitten, die een potlood naar zichzelf toe liet rollen. Dat was een stukje uit een speelfilm, want een écht voorbeeld van telekinese was nog nooit vastgelegd op video.

Oké, een potlood naar jezelf toe laten rollen klinkt misschien niet echt spannend, maar vanaf dat moment vond ik telekinese een erg boeiende superkracht. Omdat het misschien wel echt kon. Dat maakte het interessanter dan bijvoorbeeld door de lucht vliegen. Want ik denk niet dat er ooit een wetenschapper is geweest die heeft onderzocht of mensen kunnen vliegen. Niet zonder uitgelachen te worden in ieder geval.

Toen ik die avond in bed lag, besloot ik om eens uit te proberen of ik misschien toevallig zelf telekinetische krachten had. Ik keek naar de deur van mijn slaapkamer en probeerde me zo hard mogelijk voor te stellen dat die deur openging. Want als je iets wilde laten bewegen met je gedachten was dat belangrijk: je moest je voorstellen dat het gebeurde. Eerst probeerde ik voor me te zien dat de deur openging, wel vijf minuten lang. Maar toen bedacht ik me dat de deur natuurlijk niet open kon gaan als de deurklink niet naar beneden werd geduwd. Dus daarna concentreerde ik me op de deurklink. Ik zag voor me hoe hij langzaam naar beneden bewoog. En ik zweer het je, na twee minuten knalde de deurklink ineens naar beneden en vloog de deur open! Ik schrok er zelf van.

Jess kwam de kamer binnen. 'Ik kan niet slapen,' zei ze.

'Waarom kom je dan bij mij?' zei ik boos. 'Dan ga je toch naar beneden? Naar papa en mama.'

'Daar ben ik een halfuur geleden al geweest,' zei ze. 'En ik ga niet nog een keer, want dan worden ze boos.'

'Nou, ik kan er ook niks aan doen,' zei ik. 'Ga weg.'

Ik reageerde redelijk boos voor mijn doen. Dat kwam omdat Jess me had gestoord in mijn experiment. En toen de deur openging, had ik heel even het gevoel gehad dat ik telekinetische gaven had – ongeveer een halve seconde – maar meteen daarna was ik teleurgesteld.

Ik probeerde het nog tien minuten, zonder resultaat. Maar terwijl ik weer naar de deurklink staarde, dacht ik nog eens na over de binnenkomst van Jess. Het was wel erg toevallig dat zij precies verscheen op het moment dat ik me concentreerde op de deurklink. Ik had misschien niet zelf de deur opengedaan, maar wat ik me had voorgesteld was wel gebeurd, via mijn zusje. En toen besepte ik ineens wat mijn werkelijke superkracht was: ik kon mensen dingen laten doen met mijn gedachten!

Ik snapte zelf ook wel dat je na één wonderbaarlijk voorval niet meteen zeker kunt weten dat je een superkracht hebt. En daarom testte ik mijn gave de volgende ochtend opnieuw.

Ik besloot dat ik bij het ontbijt zou proberen te bepalen welk beleg iedereen op zijn brood deed. Mijn moeder stond nog in de keuken en mijn vader dronk zijn kopje koffie. Jess was de enige die op het punt stond een boterham te smeren. En dat kwam goed uit, want bij haar had mijn superkracht de avond ervoor ook gewerkt. Dat maakte haar een geschikte proefpersoon voor dit vervollexperiment.

In tegenstelling tot sommige andere gezinnen hebben wij geen regels voor het beleggen van ons brood. Je mag er gewoon op doen wat je wilt. De enige beperking is dat mijn ouders maar één pak hagelslag per week kopen. Maar als er hagelslag is, dan eet mijn zusje hagelslag. Dat is zo zeker als dat de aarde rond is.

Ik concentreerde me daarom op de pot pindakaas. Ik stelde me heel hard voor hoe Jess de pot zou pakken, het deksel van de pot zou draaien en haar mes erin zou steken.

Terwijl zij boter op haar boterham smeerde, speelde ik het filmpje in mijn gedachten steeds weer af: *pot pakken, deksel eraf, mes erin, pot pakken, deksel eraf, mes erin.*

Toen ze klaar was met de boter pakte ze de hagelslag, trok aan de strooituit en strooide hagelslag op haar boterham.

Eerst was ik teleurgesteld dat het niet gewerkt had, maar toen bedacht ik dat mijn zusje natuurlijk helemaal niet nadacht over haar beleg – ze koos het automatisch. En dingen die elke dag op precies dezelfde manier gaan, zijn waarschijnlijk erg moeilijk te veranderen.

Misschien was mijn vader een geschiktere kandidaat. Hij varieerde wat meer met zijn beleg dan mijn zusje, en ik vermoedde dat hij bij elke boterham even nadacht over wat hij erop zou doen. Ik kon me niet herinneren dat hij vaak pindakaas at. Dus toen hij zijn koffie ophad en een boterham op zijn bord legde, staarde ik naar de pot met pindakaas en begon ik mijn filmpje weer af te spelen. *De pindakaaspot, het deksel eraf, zijn mes erin, de pindakaaspot, het deksel eraf...*

Het werkte!

Alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, smeerde mijn vader pindakaas op zijn boterham! Vanbinnen juichte ik, maar ik mocht natuurlijk niets laten merken.

Mijn moeder kwam uit de keuken gelopen met een pot thee in haar hand. ‘Wat zit je te grijnzen, Bennie?’ vroeg ze. ‘Waarom eet je niks?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Wil je thee?’

‘Lekker,’ zei ik.

‘Welke schoenen doe je vandaag aan?’ vroeg ze.

‘Mijn gewone.’ En tegen mijn vader: ‘Jij doet niet zo vaak pindakaas op je brood, toch?’

Ik zag aan zijn gezicht dat die vraag hem verraste. ‘Eh ... nee, niet vaak,’ zei hij. ‘Zo af en toe.’

‘En waarom besloot je het nu te nemen?’

Hij keek me lachend aan, alsof ik iets grappigs had gezegd. Maar hij gaf geen antwoord. Hij wist niet waarom hij pindakaas koos. Hij had waarschijnlijk geen idee dat ik er iets mee te maken had.

‘Hoorde je misschien een soort stemmetje in je hoofd? Dat zei: *Neem pindakaas?*’

‘Ja, zoiets,’ zei hij. ‘Ik had er gewoon zin in.’

Het waren twee tamelijk onbenullige voorvallen, maar voor mezelf waren ze overtuigend genoeg. Je moet ergens beginnen. Spiderman begon zijn carrière ook niet met een groots en meeslepend gevecht tegen de krachtigste schurk die hij kon vinden. Die begon op zijn kamertje te oefenen met een paar losse flodders en een leeg colablikje.

Ik besloot hetzelfde te doen. Eerst een aantal dagen oefenen in een overzichtelijke omgeving: mijn eigen huis. Als ik mijn superkracht dan wat verder had ontwikkeld, kon ik ermee de straat op. Eerlijk gezegd begreep ik er nog niet alles van. Maar één ding was zeker: die boterham met pindakaas was nog maar een beginnetje.